

въ тѣхъ. И поради това, види се, при класирането на учителитѣ той билъ пререденъ. Тогава Тома Виденовъ се е обидилъ и отишелъ въ Видинъ при окръжния училищенъ инспекторъ. Разбира се, той пакъ е билъ въ народната си бѣлодрешковска носия (съ рунтавъ калпакъ и бастунъ подъ мишница). И окръжниятъ инспекторъ го измѣрилъ съ очи презрително:

— Оплаква се г-нъ учителъ Тома Виденовъ, че е пререденъ при класирането? Ами таквось... грамотенъ ли е той?

— Грамотенъ, съ третокласно образование.

— Аха... А да е челъ г-нъ учителъ Тома Виденовъ нѣкоя книга тѣй — поне отъ преди десетъ години?

— Не помня, г. инспекторе, това което съмъ челъ преди десетъ години. Но последно време преровихъ всички министерски сборници. А съ децата чета запискитѣ на Захарий Стояновъ*, „Старовремски хора“ на Любена Каравелова, „Подъ игото“ на Вазова, че и „Бай Ганю“ на Алеко Константиновъ.

Инспекторотъ кривналъ глава. Не се ли е предварително подготвилъ тоя хитъръ шопъ и не го ли лъже?

— Това — добре. А получава ли учителъ. Тома Виденовъ нѣкое отъ днешнитѣ български списания?

— Получавамъ „Природа“, г-нъ инспекторе; имамъ слабостъ къмъ естественитѣ науки.